

Tempora Nostra

Negentiende jaargang, nummer 2, september 2007.

Voorwoord	pagina	2
Beekvliet, hou stroom.....	pagina	3
Afscheid.....	pagina	5
Beekvliet bij de tijd.....	pagina	7
Culturele dag oud-leerlingen.....	pagina	9
O tempora, o mores (27)	pagina	10
Een nieuw mosboekje duikt op.....	pagina	14
Leven na Beekvliet.....	pagina	16
Drie maanden Pakistan.....	pagina	18
Beekvliet, een kweekvijver voor cultureel talent.....	pagina	22
A la recherche de la couleur locale.....	pagina	28
Nijmeegse studentenjaren.....	pagina	30
Tweeluik hersteld.....	pagina	32
Jaarverslag NMI.....	pagina	37
Personalìa.....	pagina	38
Colofon.....	pagina	40

Website Beekvliet: www.gymnasiumbeekvliet.nl

e-mail: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het emailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en adres vermelden.

Voorwoord

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Wereldwijd worden alarmklokken geluid vanwege de klimaatveranderingen die het gevolg (zouden) zijn van ons onverantwoord omgaan met het milieu. Een voormalig presidentskandidaat vliegt als een onheilsprofeet over onze aarde en slaagt erin om met een pakkende filmdocumentaire en live earth concerten de gemoederen te activeren onder het motto «het is nog niet te laat ». Ook het eertijds milde weersklimaat in Nederland vertoont extreme pieken van hittegolven en overstromingen. Ouderen hoor je soms de huidige klimaatverschijnselen relativeren onder verwijzing naar vroeger: ook toen waren er hete, droge zomers en buiten hun oevers tredende rivieren. Hun verhalen bevatten soms een spoor van romantiek of een vleugje nostalgie. Elke tijd heeft zo zijn eigen geuren en kleuren. Ook Beekvliet herbergt in het geheugen van mensen een bonte verzameling van bijna tastbare herinneringen. Hoe warm was het in ons klaslokaal, waar zo'n dertig grote kinderlijven meer transpiratie dan inspiratie afleverden? Hoe rook het pas gemaaide sportveld ook weer of hoe fris waaide het in de schaduwrijke kastanjelaan? Iedereen heeft eigen beelden en geluiden in zijn hoofd, soms heftig en dan weer sereen.

Peter van Overbruggen

Zo hebben veel oud-Beekvlieters destijds hun talenten getoond bij diverse toneel- en muziekoptredens op Beekvliet. De reünistenvereniging wil de herinnering hieraan omzetten en tot leven brengen in “workshops” tijdens een “culturele zaterdag” in april van 2008. Ze weet dat velen hun “artistieke pogingen” nog eens willen herbeleven. Die wens kan vervuld worden, want een aantal o.a. door Beekvliet gevormde professionals heeft zich al bereid getoond om deze dag mede in te vullen en uit te voeren. NMI hoopt op een grote respons en verwacht dat velen zich opnieuw in het wervelende culturele klimaat weldadig zullen koesteren. Immers: *ars aemula naturae!* Vrij vertaald: de kunst is een afspiegeling van de natuur.

Peter van Overbruggen (1967)

Beekvliet, hou stroom

Aan het einde van het schooljaar 2006-2007, wil ik hier voor de reïnisten terug kijken op dit schooljaar en vooruitblikken naar de eerste maand van het nieuwe schooljaar. Het lijkt mij het beste om me daarbij te beperken tot die zaken die interessant zijn voor de lezers van dit blad.

In dit bijna voorbijge schooljaar hebben we, zoals u weet uit een vorige editie van dit blad, eind oktober te vroeg afscheid moeten nemen van onze zeer gewaardeerde docent Jos Princée.

We hebben dit schooljaar de zilveren schooljubilea gevierd van Miek Scheffers, Edwin Leijten, Mark Kapteijns en Alex Krebber. In november is voor de leerlingen een activiteitendag georganiseerd en op 30 maart hebben we met personeelsleden en genodigden de jubilarissen op een feestavond in het zonnetje gezet.

Er werd en wordt trouwens ook dit schooljaar weer afscheid genomen. Aan het begin van dit schooljaar namen we afscheid van vier Beekvlieters die na een lange loopbaan op Beekvliet met (vroeg)pensioen gingen: Pieter Ronner (29 jaar Beekvliet), Anke Becker (29 jaar), Willemien van Ansem (34 jaar) en Josée Toelen (30 jaar).

Aan het einde van dit schooljaar sluit Henk Wijnen (23 jaar Beekvliet) zijn actieve loopbaan op Beekvliet af en voegt zich bij het gilde der Beekvliet-senioren. We nemen op 24 augustus 2007 op passende wijze van hem afscheid.

Ook Mieke Tak, Claudia van Werkhoven, Anke Nieuwe Weme, Penny van Wolferen en Hilde Ketelaars hebben aan het einde van dit schooljaar Beekvliet verlaten. Zij zetten hun loopbaan elders voort.

En Beekvliet heeft ook afscheid genomen van mij, na vijf jaar rectoraat. Ik ga na de zomervakantie het rectoraat van het Zwijsen College in Veghel op mij nemen. Ik heb mij in loop van de afgelopen jaren sterk verbonden gevoeld met Beekvliet, met de mensen van Beekvliet. Ik heb me thuis gevoeld op Beekvliet, elke dag met plezier naar Sint-Michiëlsgestel. Met gevoelens van weemoed, maar vooral met gevoelens van dank voor de genoten collegialiteit, voor al wat ik op Beekvliet gekregen en geleerd heb, heb ik afscheid genomen van dit rijke instituut Beekvliet.

Jan Verbruggen

In ons onderwijs waren en blijven we bezig om een gedegen, brede gymnasiumopleiding te bieden aan onze leerlingen. Met kleine stapjes proberen we ook vorm te geven aan de noodzakelijke vernieuwingen van het onderwijs. En dat valt niet mee. Het inhoud geven aan de bevordering van de zelfstandigheid van onze leerlingen, het inhoud geven aan uitdagend onderwijs op maat, dat zijn geen gemakkelijke opgaven.

Dit jaar hebben 122 leerlingen deelgenomen aan het eindexamen. Daarvan zijn er 99 geslaagd voor het gymnasiumdiploma. Van de 23 gezakten is er voor 4 een troost, zij kunnen met de door hun behaalde resultaten voor het schoolexamen en het centraal examen bij de staatsexamencommissie een Atheneumdiploma krijgen. Dus 85% van de eindexamenleerlingen verlaat Beekvliet met een diploma, en dat is een percentage dat niet past bij Beekvliet. Uiteraard zullen wij dit examenjaar evalueren met als doel om te leren van dit jaar en waar nodig verbeteringsacties in gang te zetten, om er voor te zorgen dat deze dip in het slagingspercentage eenmalig is.

Dit schooljaar 2006-2007 is het jaar waarin Beekvliet 776 leerlingen telde. De keerzijde van dit leerlingenaantal is dat we nog steeds met een ruimtetekort kampen. Het streven is om op niet al te lange termijn dit probleem op te lossen door het realiseren van een nieuwe vleugel aan ons gebouw, met onderwijsruimte voor de BINAS-vakken; een BINAS-paviljoen. Nu Gymnasium Beekvliet Universumschool is, wordt het ontbreken van adequate voorzieningen voor het Bètaonderwijs steeds nijpender. We hopen en verwachten dat in ieder geval in het komende schooljaar er ook daadwerkelijk stappen in de gewenste richting gezet kunnen worden.

Ik groet u allen, en dank allen van Beekvliet en uit de omgeving van Beekvliet voor de vijf mooie jaren.

Beekvliet, hou stroom!

Het ga jullie en Beekvliet goed!

Jan Verbruggen,
rector

Afscheid

Aan het eind van het schooljaar heeft rector Jan Verbruggen afscheid genomen van Beekvliet. Hij was vijf jaar aan Beekvliet verbonden. Conrector Sietse Hoogeboom sprak bij die gelegenheid een woord ten afscheid.

Beste Jan en familie, dames en heren,

Op 5 april maakte werd op twee scholen bekend gemaakt dat Jan Verbruggen Beekvliet verlaat en aan zal treden als rector op het Zwijsen College. Ze zullen daar in Veghel wel geapplaudisseerd hebben. Maar zo was de stemming op Beekvliet niet. April. Ik moest even denken aan T.S. Elliot:

APRIL is the cruellest month, breeding
Lilacs out of the dead land, mixing
Memory and desire, stirring
Dull roots with spring rain.

Een wrede maand, april, tussen komen en gaan, tussen weemoed en verwachting. Memory and desire. Onmiddellijke weemoed bij ons, verwachting verderop in Veghel. Veel mensen op Beekvliet verheugden zich over het vele goede dat onder Jans leiding was gaan groeien. Uitverkiezing tot Universumschool. Nieuwe en betere opzet van de bovenbouw. Een goed functionerende overlegstructuur. Een uitstekend financieel beleid. Personeelsbeleid. Je hield ons ook regelmatig op de hoogte van de hoopgevende stappen die de Raad van Bestuur wist te zetten in de nieuwbouw. Dat leek allemaal ineens dood te lopen. Alsof het 'dead land' was geworden. Teleurstelling dus! Inmiddels weten we natuurlijk beter. Het gaat allemaal gewoon door. Het goede heeft op Beekvliet altijd vele wortels gehad. Geen dull roots. We blijven ons inzetten voor de school. Maar het is jammer dat je gaat. Je hebt je laten kennen als een voortvarend schoolleider, professioneel, betrokken, vernieuwend. Je wist en weet heel veel van de school, de leerlingen en de medewerkers. Ook hebben de leerlingen je wel eens gemist, je wist veel over hen. Je aanwezigheid op school was nooit ongemerkt. Soms hoorde ik 's ochtends een bulderende lach

opklinken, vaak over een grap die je zelf gemaakt had. En dan dacht ik, zo Jan is er ook weer.

Met je kenmerkende dribbel spoedde je je door de school. En slenterde je over de landerijen. Om vaak met een goed plan terug te rennen. Tegen het Zwijsen College zou ik willen zeggen: hier heb je 'm dan. Hij wordt jullie met liefde gegeven. Ik wens jullie toe dat de vonk overslaat. En voor liefde is ruimte nodig. Geef elkaar die.

Je bent ook snel. Een speech mag van jou niet langer dan drie minuten duren. Graag voldoe ik aan die eis. Niet omdat er niet meer te vertellen is. We zijn je veel dank verschuldigd. Je cadeau van de school heb je al gehad, gisteren tijdens het afscheid van het personeel. Nu heb ik nog een bloemetje voor Sandra die meeverhuist naar Veghel, om haar te bedanken voor alle steun aan Jan.

Jan, het ga je goed, veel succes in Veghel.

Sietse Hoogeboom, conrector

Beekvliet bij de tijd

Het vorige “Beekvliet bij de tijd” werd per abuis niet opgenomen in het laatste TN-nummer. Ik combineer oud nieuws met “nieuw”.

In maart schreef ik: Alweer nieuws van het personeelsfront, onze Toa (technisch onderwijsassistent) Alberto is zelf elders gaan lesgeven en is inmiddels opgevolgd door Jacques Duisters. Claudia van Werkhoven (Nederlands) gaat haar carrière voortzetten op de lerarenopleiding van de Fontys Hogeschool in Tilburg en wordt opgevolgd door René Dolstra.

Inmiddels hebben we ook afscheid genomen van Jan Verbruggen, onze rector die na vijf jaar zijn loopbaan gaat voortzetten op het Zwijsen College in Veghel. Classica Mieke Tak verlaat Beekvliet na 20 dienstjaren, een groot verlies. Mieke was betrokken bij alles wat toneel was op Beekvliet, ze was een geliefd mentrix, een prima lerares en een gewaardeerd collega. De laatste jaren deed ze de organisatie van de Griekenlandreis. Ook Anke Nieuwe Weme vertrekt. Zeven jaar geleden kwam ze de sectie Klassieken versterken toen de personele bezetting veel problemen opleverde. Tenslotte: Henk Wijnen, leraar Biologie, gaat met pensioen. Van hem wordt na de vakantie afscheid genomen. De meeste ontstane vacatures zijn inmiddels vervuld, behalve voor Klassieken en Levenbeschouwing, respectievelijk 0,5 en 0,2 fte.

De aanmelding was geweldig dit jaar: zelfs zes brugklassen, die hebben we in lang niet gehad. Het eindexamen daarentegen viel erg tegen: 18 gezakten. Dat betekent een slagingspercentage van 85 en dat is ruim 10% minder dan we gewend zijn. En daarbij moet in acht genomen worden dat er vorig jaar in de vijfde klas al twintig leerlingen gezakt zijn. In ieder geval geeft het stof tot nadenken.

Beekvliet is een zogenaamde ELOS-school geworden, hetgeen betekent dat we een Europese Leeromgeving Op School aanbieden, variërend van kleine emailprojectjes in de lessen tot Europadagen op school. Dit alles als voorbereiding op de uitwisselingen in de vijfde klas. Met 18 andere Nederlandse scholen wisselen we ervaringen uit, lesideeën en lesmateriaal.

Verder is Beekvliet opgenomen in de kring van Universum-scholen, wat vooral wil zeggen dat er extra aandacht wordt besteed aan het bètaonderwijs. Door een substantieel subsidiebedrag van de overheid, kunnen docenten worden vrijgemaakt om een project voor te bereiden waarin het onderwijs in alle exacte vakken geïntegreerd kan worden aangeboden, zodat de grenzen tussen de vakken natuurkunde, scheikunde,

biologie en wiskunde tijdelijk worden opgeheven. Bedoeling (ook van de overheid) is vooral om weer meer leerlingen warm te maken voor de bètavakken.

Wel touchant is het in dat opzicht dat een drietal Beekvlieters de prestigieuze Eusoprijs hebben gewonnen, waarbij Euso staat voor: European Union Science Olympiad. Het gaat om een wedstrijd voor leerlingen tot en met 16 jaar met een Natuur-profiel die getoetst worden op hun kennis van natuurkunde, scheikunde en biologie. Als beloning mochten Thijs van Erdewijk, Merel Lefferts, Carsten Zwaaneveld en Rutger Bakker meedoen aan de internationale finale in Potsdam eind maart. Een tweede plaats was hun verdienstelijke deel

Ondertussen schijnen de onderhandelingen tussen de gemeente Sint-Michielsgestel en het hoofdbestuur van OMO enig optimisme te rechtvaardigen over de nieuwbouwplannen die de school al jaren op de plank heeft liggen: een geheel nieuwe vleugel voor de binas-vakken.

Marc Kapteijns (1973)

Culturele dag voor oud-leerlingen

Tussen de grote reünies in heeft de reünistenvereniging NMI in het verleden wel eens kleinere evenementen georganiseerd. De sportdag in 2004, bij gelegenheid van het afscheid van Sjef Smolders is daar het meest recente voorbeeld van. Het waren altijd sportevenementen. Omdat ook culturele activiteiten een vooraanstaande plaats innemen en innemen in het Beekvlietse bestaan wil NMI op de eerste of tweede zaterdag van april 2008 een culturele dag houden voor oud-leerlingen. De exacte datum zetten we op de website en in *Tempora Nostra* van december.

NMI zoekt mensen die deze culturele dag mee willen voorbereiden. Op zaterdag 29 september om 13.30 uur komen we op Beekvliet bij elkaar om na te denken over een leuk programma en om een werkgroep samen te stellen. Heb je zin om mee te brainstormen, zorg dat je er dan bij bent.

Wij denken er momenteel aan om op de culturele dag verschillende workshops te houden. Deelnemers bereiden in zo'n workshop een programmaonderdeel voor, dat ze aan het einde van de dag presenteren voor elkaar en eventueel toegestroomd publiek. Tijdens de dag wordt dus een culturele avond of middag in elkaar getimmerd. Wij proberen voor het leiden van de workshops illustere figuren uit de culturele geschiedenis van Beekvliet aan te trekken. We denken dan bijvoorbeeld aan Sophie van Vleuten (toneel), Lilian van Overbeek (musical), Paul Spoelstra (muziek), Wilma van Dartel (dans), Sander Faas (drama) en Martien van Woerkom (zang).

Heb je ideeën voor andere workshops, ken je goede workshopleiders (bijvoorbeeld voor cabaret) of vind je het gewoon leuk om mee na te denken over de opzet van zo'n dag? Kom dan op 29 september naar Beekvliet. Deze voorbereidingsdag verplicht je tot niets. Of stuur een e-mailtje naar: k.quinten@gymnasiumbeekvliet.nl. Ken je iemand die de culturele dag of de voorbereiding leuk vindt, aarzel niet en geef het door.

Kees Quinten (1967)

0 tempora, 0 mores (27)

Over “hoogmogende doch laagdoende Heeren surveillanten”

De 27e aflevering in de reeks over de “mosboekjes”, een kroniek van de studenten over het dagelijks leven op Beekvliet, beschrijft het studiejaar 1907-1908, dus precies honderd jaar geleden. De censoren zijn W. Mutsaerts uit Tilburg, W. Mannaerts uit Tilburg, H. Heezemans uit Hilvarenbeek en H. van Heusen uit Zevenbergen.

In de kantlijn zijn hun latere functies met potlood vermeld, respectievelijk: bisschop van 's Hertogenbosch, professor Groot Seminarie/pastoor Tilburg, professor Groot Seminarie/deken van Eindhoven (1945) en bij de vierde censor: pastoor in Weurt.

Ook in dit studiejaar blijkt het vooral ook weer te gaan om de “materiële” behoefte van de studenten: de zucht om te roken! Met allerlei smoezen en argumenten voor feestelijke en zelfs droevige aanleidingen (titel) begeven ze zich naar de regent. Het is een eindeloos en bijna triviaal dagelijks spel van geven en nemen.

Sept. 25: Einde der groote vacantie. Alle postjes gerookt na het uitpakken der koffers. Onder de retraite elken dag gerookt (etiam non laud.). Zondag 2 maal.

(...)

Oct. 4: gerookt voor het geld van de “zwartjes” .

Oct. 6: In plaats van Katechismus werden de studenten 3 kwartier gedresseerd door prof. Hansen in het zingen van eenige lofgezangen. Zijn succes was niet bijster groot. Dewijl de nonnen niet op chocola (voor mr. De Bont) gerekend hadden, werd ook de rooktitel tot den volgenden zondag verschoven. Moge onze geachte naneven niet evenals wij door de vergeetachtigheid der anders zoo verdienstelijke nonnen worden teleurgesteld.

Oct. 8: Gerookt pro Collectione Confraternitatis in propagationem fidei.

(...)

Dec. 6: Gerookt na het ontbijt. Niettegenstaande het hevigst protest van onze zwakke zijde was het ons niet geoorloofd, ook na de merenda te rooken. De vreeswekkende mosboeken werden door den Hoogerw. Heer Regent voor den dag gehaald en van zijnen hoogerwaardigen mond dreunde het ons met beslistheid in de bevende ooren dat er in 1906 slechts éénmaal en in 1905 wegens de toen heerschende wanordeligheden en onlusten geen enkele maal gerookt was. Onze schrik veranderde in rechtmatige woede en wij eischten met allen aandrang, ook het zwarte boek van 1904 na te

slaan. De zwakke gezondheid van Mr. De Regent scheen dit niet toe te laten en wij moesten afdruipen. Wij wenschen onze nakomelingen een beter succes en meer wel-sprekenden invloed op de halstarrige (sic!) stijfhoofdigheid van Beekvliets Opperheer.
(...)

Dec. 10: Gerookt voor het Kapittel, ofschoon Mr. De Regent rustig op zijn kamer zat. ZHEerw was in de veronderstelling, dat Beekvliets knapen tijdens zijne ziekte (in den winter van 1906-07) ook voor dezen titel gerookt hadden.
(...)

Dec. 16: Gerookt voor den verjaardag van Mr. Van den Broek, subregent
(...)

Dec. 19: 't was donderdag en daarenboven slecht weer, om welke reden we niet gingen wandelen. De anders zoo frissche gezichten van Beekvliets kweekelingen boden een treurigen aanblik, dewijl zij hunnen knies-lippen tot de borst lieten zinken. Daar ver-nemen we van een knecht, dat Mr. de Regent uit is. Fluks naar den subregent, mr. Adelmeyer. We kregen verlof tot rooken van 2 tot 3 uur, op welken tijd de studie begon. In den refter vroegen we aan een anderen knecht of Mr. de Regent nog altijd uit was, waarop deze antwoordde dat Z Eerw. den geheelen middag niet van zijne kamer was geweest!!!! Wij hopen voor de komende geslachten dat zij vele van die gelukkige vergissingen zullen beleven, om hun devies: "semper laeti" eer aan te doen.

Dec. 23:

Plechtige begrafenis van Zuster Maria Hildegonda. Onder heete tranen bewezen wij haar de laatste eer, terwijl 4 eerwaarde zusters het stoffelijk overschot grafwaarts droe-gen. De Mis begon om 9 uur en om half elf waren we weer op de plaats, sprakeloos van droefheid, een rouw die slechts eenigermate kon gelenigd worden doordat we na de merenda een half uurtje mochten rooken.

(...)

Jan. 4 : Niettegenstaande het zaterdag was, schaatsgereden tot 3 uur.

Jan. 10: schaatsgereden tot 3 uur (1/2 ijscampus)

Jan. 11 : schaatsgereden tot 3 uur.

Ik geloof dat Mr. de regent nog zelden zoo milddadig is geweest met het geven van den ijscampus.

Tot het einde van de maand januari 1908 wordt regelmatig ijsvrij verleend, totdat de regent er genoeg van heeft en een verzoek bot afwijst:“

Quoi? Vous avez déjà été huit fois après les vacances et deux fois à Samedi!
Vous voulez tout! Non...

Jan. 1: Dit jaar kwam P. Raaijmakers wel de Heeren doch niet de studenten Nieuwjaar wenschen.

(...)

Febr. 24: De beestenspelleden voeren des namiddags met groot succes het drama “ Alfred de Groote” op en het blijspel “ Taratatschingiskan” , het welk aller lachspieren dreigde te doen barsten.

Geachte opvolgers, weest wijs en verstandig en volgt ons voorbeeld op. Het vorige jaar waren de beesten, naar gewoonte zoo woest en wild, dat hun geboden werd hun gordijntjes in het zangkot los te maken en open te hangen op die tijden dat Mr. Eijcken er niet was. Wij echter, brave en verstandige acteurs, hadden nescioquomodo, zulk een goeden naam, dat we ons wederom met gesloten gordijntjes mochten vermeien. Ook zijn we geen enkelen keer door de gerechtelijke macht uit ons lustoord verdreven, hetgeen bij mensenheugenis niet is voorgevallen.

(...)

Maart 7: Vertrek van Mr. de Regent naar zijn stervenden broeder; afwezigheid van meerdere dagen, doch in al dien tijd slechts éénmaal verlof bekomen om te rooken. Op de andere tijden werd het geweigerd omdat de studenten niet regelmatig en met gedempten stem zongen, en ook niet regelmatig baden.

Maart 13: afwezigheid van Mr. de Regent ter begrafenis van zijn broeder

(...)

Maart 26: Afwezigheid van meerdere dagen van Mr. regent om zijn deel van de erfenis van zijn broeder in ontvangst te nemen. Meerdere dagen gerookt.

(...)

April 3: Comische scène op de kamer van Mr. de Regent. 't Is woensdag in de Goede Week na de merenda.. De censoren begeven zich naar Mr. de Regent om het briefje te halen voor Witten Donderdag, doch tevens het hoofd en het hart vol frauduleuze plannen. Het briefje lag klaar en nu vragen de censoren heel onnoozel of het nu geoorloofd zou zijn om te rooken voor den verjaardag van Prins Hendrik (deze valt op 19 april, dus dit jaar op Paaschdag!). “Mais Qu’avez-vous maintenant, ce n’est pas

un titre.“ Maar onze censoren geven den hoop niet op en houden bij hoog en laag vol dat het wel een title is. Mr. de Regent moest eerst maar eens in zijn boekje kijken van 1904-05,. Hij voldoet aan dit verlangen en waarachtig het staat er. Door dit getuigenis uit vroegere dagen overreed, zet hij zich neder en schrijft het verlov om te rooken boven op het briefje van Witten Donderdag. Onze censoren verkneukelen zich van genoeg over het welslagen van hun vernuftigen streek. ZHEerw. wil het briefje reeds overreiken, doch op dat beslissend oogenblik ontwaakt zijn benevelde geest. “Mais quel jour tombe l’anniversaire du Prince?” “Le dix-neuf”, is het antwoord der waarheidlievende censoren . Mr de Regent, nadenkend: “Le dix-neuf, aujourd’hui nous avons le seize ... Mais c’est à Pâques! “(vreugdevolle ontdekking van de Regent die in een schaterlach uitbarst). Non, non, hij zijn vat zijn gummi en veegt lachend met snelle bewegingen het reeds bijna gegeven verlov van het briefje af, onder de woorden: “Quand un titre tombe pendant les vacances, on vient après les vacances mais non avant les vacances! “

Mocht het na de vakantie gelukken, ofschoon het verleden jaar niet werd toegestaan, dewijl een titel die onder de vacantie valt volgens het toenmalig oordeel van de Regent, verliep.

Wordt in de volgende uitgave vervolgd (vanaf 18 maart 1908)

Peter van Overbruggen (1967)

Een nieuw mosboekje duikt op: “Flora”

De redactie van *Tempora Nostra* beschikt sinds jaren over een verzameling zogeheten mosboekjes (in bruikleen), waarin studenten van Beekvliet tot in de jaren vijftig de dagelijkse gang van zaken en gewoontes (*mores*) bijhielden. In het voorjaar van 2007 raakte ik na afloop van een Cantateconcert (organisatie en leiding: Martien van Woerkum) in Tilburg in gesprek met oud-Beekvlieter Gerard Avontuur (een van de zangers). Daarbij kwamen we (uiteraard) over Beekvliet te spreken. Hij vertelde dat hij de laatste secretaris was van de “Flora”, de groep jongens die zich met tuinzaken bezighield en daarvan verslag deed in een mosboekje “Flora”. Het mosboekje dat Gerard al die jaren heeft bewaard, begint in 1954 en eindigt plotseling in januari 1959. Het is de bezitter niet bekend waarom het boekje niet verder is bijgehouden. Tiny Muskens komt erin voor en er is kennelijk ook een verband tussen Flora en de koster van destijds. Ter afwisseling met de andere mosboekjes laat ik een volgende keer een stuk volgen uit het “Flora”-mosboekje, dat Gerard mij te leen heeft gegeven om eruit te putten voor dit blad.

Als reactie op een interview met Jac Bakkers (zie elders in deze uitgave) stuurde de emeritus-archivaris van het Bossche bisdom, dr. Jan Peijnenburg, me correcties op enkele in het artikel genoemde namen en jaren. Hij is een trouwe lezer van dit reünistenblad en beschikt - niet alleen ambtshalve maar kennelijk ook van nature - over een fenomenaal geheugen, waarvan ik dankbaar gebruik maak om de historische betrouwbaarheid van de feiten van ons blad te waarborgen. Elf jaar geleden - in 1996 - , toen ik mijn rubriek over de mosboekjes “O tempora O mores” begon, raadpleegde ik hem ook al over deze mosboekjes en bracht toen een bezoek aan de brandveilige kelders van het bisschoppelijk archief, onder het paleis aan de Parade gelegen. Ook nu, in de zomer van 2007, maakte ik weer een afspraak met hem op “zijn” archief, waar Peijnenburg - ook na zijn emeritaat - nog steeds een werkkamer bezit. Natuurlijk loopt hij zijn opvolger niet voor de voeten, maar hij is nog steeds actief in het wetenschappelijke en historische speurwerk. Zo verschijnt er in september 2007 een lijvig boekwerk (250 pagina's) van zijn hand over “Vijf eeuwen priesteropleiding in het bisdom Den Bosch”. We zullen op deze publicatie, waarvan ik de drukproeven bij mijn bezoek aan hem al nieuwsgierig heb doorgebladerd, te zijner tijd zeker uitvoerig terugkomen. Want ook Beekvliet komt daarin uitvoerig ter sprake.

Met Jan Peijnenburg daal ik dus weer af in de koele krochten van het archief. Door smalle gangen en langs stapels boeken bereiken we twee verschuifbare meterslange kasten die uitsluitend banden en folianten over Beekvliet bevatten. De oud-archivaris haalt er feilloos twee dozen uit waarin genummerde mosboekjes blijken te zitten, die vanaf 1905 volgeschreven zijn door de heren-professoren.

dr. Jan Peijnenburg

Ook de namen van zijn eigen jaargang (koers 1960) komt hij tegen. Bij bijna elke naam weet hij een kanttekening of wetenswaardigheid te vermelden, als ware hij een vleesgeworden encyclopedie. Dan vraag ik hem of hij in de kast uit het Beekvliet-register ook de naam van mijn grootvader van moederszijde kan vinden. Immers, ik weet dat mijn voorvader enkele jaren als student op Beekvliet (en eerder ook op de Ruwenberg) heeft vertoefd. Een kleine rekensom leert ons dat de jongeling van destijds in 1896 moet zijn begonnen. Een prachtige rode band met gouden opdruk levert op bladzijde 173 zijn naam op: 22 september 1886 is hij als student ingeschreven onder nummer 2728: Ant. de Kroon, nat. (natus) Oirschot 9 febr. 1874 en na de tweede klas weer vertrokken (stud. Valed. Fig. Sup. valedixit Fer. Maj. 1888). De familieomstandigheden (zijn vader overleed op jonge leeftijd na de val van een paard) noopten hem tot het volgen van een andere opleiding om thuis het ambacht van zijn vader – die een carrosseriebedrijf (wagens, rijtuigen en karren) had – voort te zetten. Verder lees ik: mater nupsit H. Nooijen. Inderdaad, zijn moeder hertrouwde met Nooijen, die dus zijn stiefvader was geworden. Dankzij het destijds ongetwijfeld in familiekring betreunde vertrek van mijn grootvader van Beekvliet kan ik hier op dit moment als een van zijn nakomelingen daarvan akte geven. En wat ik verder aantrof in de Beekvlietkasten van het onderaardse archief, leest u in de volgende uitgave.

Peter van Overbruggen (1967)

Leven na Beekvliet

Joline van Poppel verliet in 2006 Beekvliet met een diploma en ging studeren in Leiden. Zij blikt terug op haar Beekvliettijd.

‘Verwondering’

Afgelopen week stapte ik na een lange treinreis vanuit Leiden in de bus naar Berlicum. Onderweg zag ik ineens de bekende vlaggen met schooltassen uithangen. Een gevoel van herkenning en vreugde, maar ook van lichte verbazing overviel me. Een jaar geleden hing bij mij ook zo de vlag uit en de blijdschap was enorm geweest, maar ik realiseerde me ook dat dat al een jaar geleden is. Wat is de tijd ontzettend snel gegaan en wat is er een hoop gebeurd en veranderd sinds dat afscheid van Beekvliet. En toch...stiekem zijn er ook een aantal dingen echt hetzelfde gebleven.

Ik heb het op Beekvliet eigenlijk altijd wel naar mijn zin gehad. De kleinschaligheid en de betrokkenheid hebben me als persoon geraakt en gevormd. Mede de reizen naar Polen en Griekenland tijdens de Beekvliettijd hebben me laten inzien hoe belangrijk het is om verder te kijken dan je neus lang is en grensverleggend, zowel in letterlijke als in figuurlijke zin, bezig te zijn. Ik heb op Beekvliet de kansen gekregen om naast mijn intellectuele ontwikkeling ook ontwikkelingen op andere gebieden te ontplooiën. Het lidmaatschap van de Leerlingenraad en in het bijzonder het houden van speeches op gelegenheden hebben daar zeer zeker aan bijgedragen. Dingen die niet zo goed gingen op Beekvliet hebben uiteindelijk bijgedragen aan een heel leerzaam proces. Zo koos ik in de derde voor een exact profiel, omdat ik de capaciteiten ervoor had en dacht dat ik geneeskunde wilde gaan studeren. De capaciteiten had ik wel, maar echt leuk vond ik het niet en uiteindelijk wilde ik ook geen geneeskunde gaan studeren. Ondanks dat heeft het profiel een heuse ‘bètacarrière’ opgeleverd, want ons verslag van het ‘Cool-project’ eindigde bij de beste tien verslagen. Ook heb ik geleerd hoe belangrijk het is een keuze te maken, omdat je iets echt graag wilt en niet omdat het enkel binnen je mogelijkheden ligt. En daarom veranderde de studiekeuze in de vijfde klas van geneeskunde in theologie.

Joline van Poppel

Ik heb gekozen voor Leiden, omdat ik daar diezelfde kleinschaligheid en betrokkenheid ervoer en ervaar. Ik voel me er als een vis in het water. Ik ben direct op kamers gegaan, zit bij een kleine studentenvereniging (SOL), zit in de opleidingscommissie

van de faculteit, doe vrijwilligerswerk, probeer zo af en toe te sporten (geen salto's over de kast voor mij) en geniet van mijn studie. Het afgelopen jaar kan in een woord samengevat worden als 'verwondering'. Verwondering over de mensen die ik ben tegengekomen, verwondering over wat voor werelden van geloof er allemaal zijn en verwondering over hoe je als mens enorm geraakt kunt worden door een mooie

tekst, door liefde en door het leven. De studie raakt jezelf, want het gaat over jezelf als mens in deze wereld in relatie tot de ander en de Ander. Dat levert vraagstukken op die geen eenzijdig en juist antwoord kunnen hebben en dat vind ik heerlijk. Het is maar heel af en toe dat ik terugverlang naar de exacte antwoorden zoals bij wiskunde, omdat zekerheid en vaststaande feiten ook wel eens fijn zouden zijn. Maar dan denk ik terug aan de parabolen van wiskunde en dan is dat gevoel snel over! Toch ben ik zeer dankbaar voor alles wat ik op Beekvliet heb kunnen leren en kunnen ondernemen, want mede dat maakt dat ik nu kan studeren en doen wat ik het allerleukste vind!

Joline van Poppel (2006)

Drie maanden Pakistan

Op de een of andere manier kwam ik terecht op de adressenlijst voor een rondzendbrief van Josefien van Olmen (1992). “Wie wil mijn baan overnemen?” “Wie wil mijn appartement overnemen?” Ik ga voor 3 maanden voor het Internationale Rode Kruis naar Pakistan. Reden genoeg om Josefien te vragen om een verhaal te schrijven voor Tempora Nostra. Helaas vielen de einddatum van haar contract en de deadline van de kopij samen. Van mijn aanbod – dan maak ik wel een samenvatting van je rondzendbrieven – heb ik wel een beetje spijt. Hoe kun je zoveel indrukken en zoveel activiteiten samenvatten in 1 of 2 A-viertjes? Gelukkig heeft Josefien beloofd haar eigen stuk te schrijven voor het volgende nummer.

Kees Quinten (1967)

7 april 2007

Ik ga weer een nieuw pad op. Mijn bestemming voor de komende 3 maanden heet Dhanni, Kashmir, Pakistan. Ik ga werken voor het International Committee of the Red Cross. Mijn taak is om een Basic Health Unit, daar heringericht na de zware aardbeving van 2005, nu weer over te dragen aan de Pakistanen. Na een uitgebreide briefing op het hoofdkantoor in Geneve weet ik iets meer wat me te wachten staat, maar het blijft toch vooral met een open mind en veel vertrouwen er naar toe gaan.

Dhanni tentenkamp, 15 april 2007

Zondagochtend 8 uur. Ik zit op ons Panoramaterras in de nog koele zon en kijk de Needumvallei in: honderd meter naar beneden kolkt onstuimig het bruine water van de rivier richting de rest van de wereld. Aan beide zijden stijgen de bergen op naar de hemel: ik word omgeven door steile hellingen, begroeid met lentegroene loofbomen en lange donkere dennen. Stroomopwaarts liggen majestueus de witte toppen van de Himalaya.

Terwijl ik wat onhandig (het blijft Jojo!) wiebelend op een plastic stoeltje sta om mijn dupatta (de omslagdoek bij de traditionele shawar kameez, het enige verkrijgbare kledingstuk dat lang en breed genoeg is om de mensen hier niet te shockeren) tussen de houten plankjes en het golfplaat te duwen om zo een zonnenscherm te creëren, bemerk ik dat ik in het volle zicht sta van de kappersunit van onze burens: 15 mannen zitten me aandachtig aan te staren. Zuchtend kom ik naar beneden (het was toch niet echt goed gelukt) en wend mijn dupatta weer aan waarvoor hij bedoeld is: bedekken van

mijn hoofd en schouders. Dat is trouwens niet onaangenaam en de lichte katoenen doeken beschermen tegen de felle zonneshijn.

Groepjes huizen zijn tegen de hellingen aangeplakt. Veel zijn het er niet. Hoewel het gebied dichtbevolkt moet zijn, zie ik nauwelijks dorpen. Je besef wordt langzaam wakker: het drukke en relatief welvarende leven is hier anderhalf jaar geleden met een schok weggevaagd. De brokstukken, de halve muren met decimeters brede scheuren brengen de eerste uren na de beving heel dichtbij in beleving. De met verse bloemen begroeide grafstenen laten het afscheid zien dat iedere familie hier heeft moeten nemen, vaak van meer dan een kind (want de scholen zijn als eerste ingestort). De cementmolens en blinkende golfplaten zijn de bouwstenen van het leven, waar de mensen opnieuw mee begonnen zijn.

.....Onze health clinic bevindt zich in leger tenten. Gaat prima: schurftige kindertjes, baardige oude mannen (gehenna'd is de mode) en zwangere vrouwen: patiënten zijn echt over de hele wereld hetzelfde. Overigens bouwen we aan de overkant van de rivier een prachtig nieuw ziekenhuisje, inclusief 2 villa's voor toekomstige dokters. En zodra die klaar zijn dragen we de sleutels (en de patiënten) over aan de local staff. Die in deze 3 maanden van mij nog een stoomcursus krijgen in alles waar ze zelf om vragen en waar wij denken dat behoefte aan is..... Volgens de rest van de ICRC staff (een Zwitserse OK-verpleegkundige, een Australisch-Ierse verloskundige en een Duitse ingenieur) beweeg ik me hier als een "Pig in Shit". Dat is bedoeld als een compliment.

Dhani, 16 mei 2007

Ik trek mijn uitspraak over het huis-, tuin- & keukengehalte van de kliniek in. In de afgelopen 3 dagen heb ik een autistisch jongetje met sepsis, een tuberculosepatiënt met acuut hartfalen en 2 baby-tjes met ernstige longontsteking gehad. Naast een gebroken bovenkaak en iemand die zijn hand in een houtschaafmachine had gestopt (gelukkig is houtschaven een oppervlakkige bezigheid al kan het lelijke wonden opleveren). En al deze mensen konden om de een of andere reden niet naar het ziekenhuis, twee en een half uur verderop.....

Het team van de health clinic was goed op stoom. Ze weten dat ze over ongeveer 2 maanden zelf de sleutel krijgen en willen nu nog graag zoveel mogelijk kennis en vaardigheden van externe bronnen opslurpen. Ik denk dat menig middelbare schoolleerling zou zijn op de vlijt van mijn "leerlingen", die zich gretig mengen in de discussie welke bacterie cholera veroorzaakt en hoe je een patiënt in shock stabiliseert.....

18 mei 2007

En toen was er een tornado.

23 mei 2007

Serius, dit is geen grap. Jullie lezen van alles in het nieuws over Pakistan en Kashmir. Dat raakt ons allemaal niet direct persoonlijk. Maar in de namiddag van vrijdag 18 mei (net voordat ik de e-mail wilde sturen) heeft een tornado ons kamp weggewaaid. Wij zijn allemaal veilig en niemand is gewond geraakt. Maar de chaos was enorm: 80% van het kamp, inclusief mijn eigen tent, lag in brokstukken op de grond of tientallen meters weggeslingerd. Na de noodfase van zaterdag en zondag zijn we inmiddels weer aan het opbouwen. Vandaag is de eerste dag dat internet en telefoonverbindingen zijn hersteld. In de loop van de volgende week hoop ik weer in normaal contact te zijn en dingen te kunnen regelen qua persoonlijke administratie.

Islamabad, 17 juni 2007

Islamabad – de naam doet denken dat je in de voorbeeldstad voor moslims bent beland. In zekere zin is dat misschien ook zo. De stad is geometrisch overzichtelijk en kinderlijk kalm. Ongelooflijk als je de nieuwsberichten beluistert, maar onwaarschijnlijk waar.....Wij zijn hier voor een lang weekend R&R (rest and relaxation)..... Na 3 dagen knap saai en ben ik blij terug te gaan naar ons tentenkamp.

Dat met vereende krachten weer is opgebouwd na de tornado. Toen we de bewuste vrijdag de ravage aanschouwden, dacht ieder van ons dat het einde van de missie gekomen was. Hoe kon je uit de her en der verspreid liggende stukken tent, matrassen en spuitende waterpijpen ooit nog een functioneel kamp bouwen?In de weken daarna is alles weer opgebouwd. Niet in geheel perfecte staat, maar het moet het houden tot de volgende storm – of het eind. Alles liep weer. Terug naar handover. Meer en meer verantwoordelijkheid naar de lokale health staff. Een test tegen mijn eigen menselijkheid: je weerstand breekt bijna als er 50 patiënten wachten en jij niet wilt beginnen met consultaties, omdat er niemand van de lokale staf is om mee samen te werken. Twee stappen voorwaarts, een stap naar achteren – is er vooruitzicht?

En dan verandert alles. Twee wervelende dokters arriveren. Een echtpaar uit Karachi met een 3 maanden oude baby, duidelijk stads en upper class. Oei....hoe gaat dat lopen? Hun huis is nog niet klaar, we kunnen ze voorlopig alleen het noodgebouw op de bouwplaats aanbieden, zonder douche of stromend water en een gedeeld toilet. Ze blijken in elk geval zeer gemotiveerd om met de kliniek te beginnen, nee – om de kliniek over te nemen.

.....Mijn werk hier is dus bijna voltooid. Geen illusie over het veranderen van mensen – dit werk maakt je een stuk bescheidener over onze waarheden en mogelijkheden. Ieder mens zoekt vooruitgang, de meeste mensen allereerst voor zichzelf.

Ik kom eind juli terug, en verheug me erg op zee, barbecue en zomerse terrassen vol vrolijke mensen. Zal wel even moeten wennen aan de mate van bloot. In september begin ik met een Master of Public Health in Antwerpen.

Beekvliet, een kweekvijver voor cultureel talent

Ieder jaar wordt op Beekvliet wel een muziek- of toneelevenement georganiseerd. Het animo onder leerlingen om op die avond hun talent en creativiteit te showen is meestal erg groot. Over belangstelling voor zulke culturele activiteiten valt op Beekvliet niet te klagen. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de reünistenvereniging NMI voor het komende evenement dat zij organiseert in april 2008, als uitgangspunt “cultuur” heeft gekozen. In het schoolblad “Kariljon” is door de jaren heen altijd wel iets geschreven over de theaterdag of dies natalis, de muziekavonden of toneelvoorstellingen. Uit deze stukjes blijkt dat culturele ontplooiing binnen Beekvliet leeft. En, niet onbelangrijk, dat er tijdens deze activiteiten altijd ontzettend veel plezier werd beleefd.

Culturele ontplooiing

Gymnasium in zijn oudste betekenis van “sportschool” of, zoals de Dikke van Dale als tweede betekenis aangeeft, “sportschool met oefenterrein van de Grieken in de oudheid”, is altijd wel van toepassing geweest op Beekvliet. Er wordt namelijk veel aan sport gedaan. Als eerste betekenis van gymnasium noemt “de Dikke”: “zesklassige voorbereidingschool voor de universiteit, met onderwijs in klassieke talen”. Bij beide omschrijvingen ontbreekt een essentieel onderdeel dat een leerling tijdens zijn of haar verblijf op gymnasium Beekvliet meekrijgt: een culturele vorming!

Behalve voor kennisoverdracht en sporteducatie, wordt op Beekvliet ruim de gelegenheid geboden om je artistieke talenten te ontdekken en verder te ontplooien. Niet iedere leerling zal zich hiertoe geroepen voelen, maar getuige de vele muzikale en toneelactiviteiten tijdens het bestaan van Beekvliet is het animo onder leerlingen én docentenkorps groot.

De theaterdag ofwel dies natalis

In het Kariljon van april 1973 geeft de toenmalige Kariljonredactie een korte samenvatting van een Beekvlietfeest op 23 februari 1973. Het grote feest voor leraren, leerlingen en ouders in “De Drie Zwaantjes” was tevens een mooie gelegenheid voor leerlingen om hun artistieke aspiraties ten toon te spreiden. Het goedgevulde programma van die avond omvatte: klassiek concert, cabaret en band. Het klassiek concert werd, zo schrijft de redactie, verzorgd door de heer Vriends op piano en Rien Frankenhuis op viool. Hun uitvoering van het vrolijke, romantische stuk, sonate 137, no. 1 in D van Schubert werd erg gewaardeerd getuige het applaus na afloop. Het cabaret werd die avond verzorgd door Beekvliets eigen cabaretensemble “Flipperting” met Maria Lauret, Els van Zon, Mirjam Teng, Paul Damen en Gabriël Oostvogel. De band “Quintet Joop Hendriks” verzorgde de gehele avond de dansmuziek. In het begin van de avond moest met de jazzmuziek de stemming er blijkbaar nog een beetje inkomen,

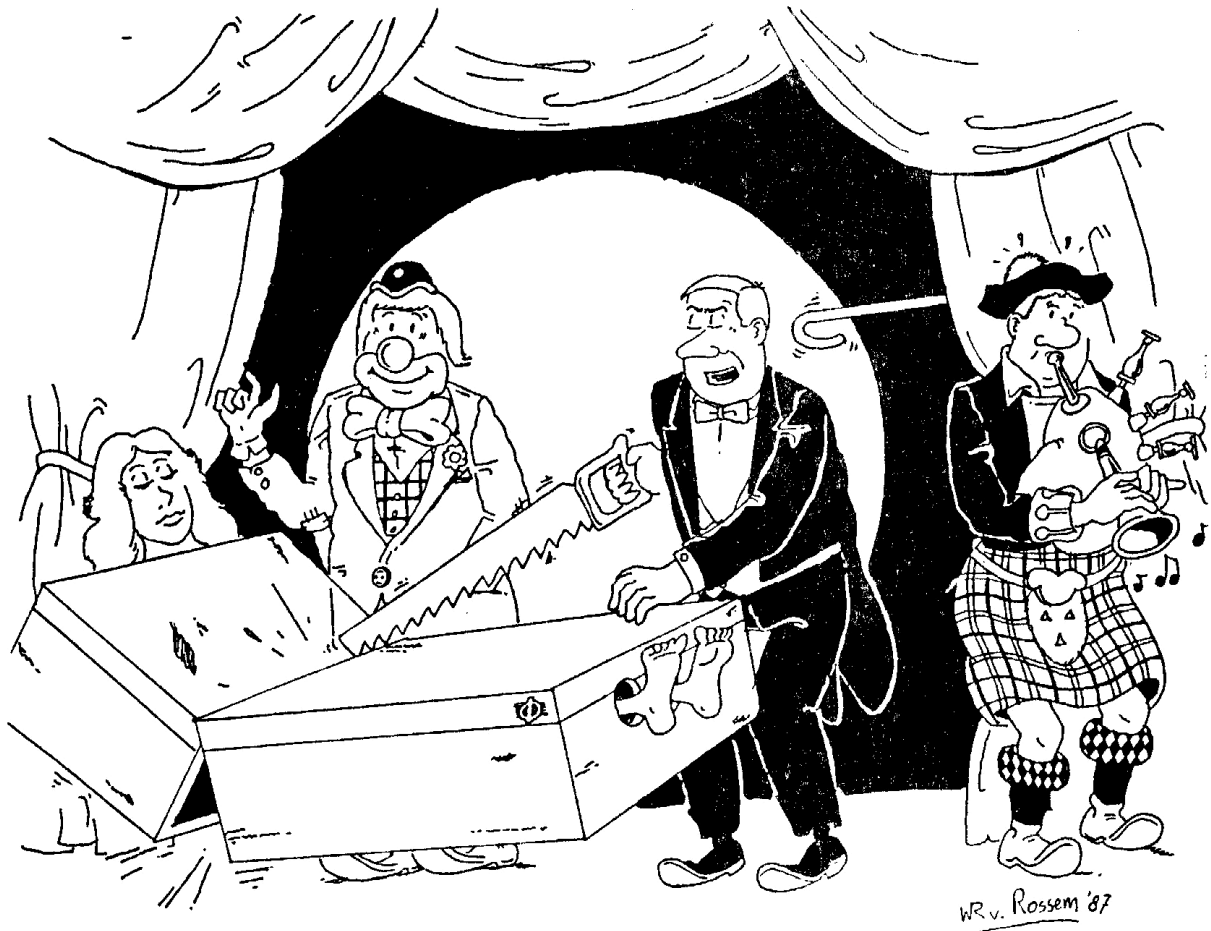
meldt het Kariljon in 1973, maar aan het einde van de avond werd het “een vrolijke boel”. En hoewel volgens sommigen de muziek “wel wat hard was, was het daarom niet minder de moeite van het aanhoren waard!”

Tijdens de 160^e Dies Natalis wilde het leerlingenbestuur groots uitpakken, meldt ene W.M. in het Kariljon uit begin 1976. En dus werd de Dies op 4 november 1975 uitgebreid gevierd. Tijdens de muziekkavond met ouders konden de leerlingen in de tot toneelruimte omgebouwde gymzaal weer eens een echt nieuw Beekvlietlied horen met tekst van de heer Kapteijns en muziek van mevrouw Van Schayk. De opening van de muziekkavond werd verzorgd door “ene drs. A.A.J. Wintjes, rector” met aansluitend een lezing van de heer Michielse. De muziekkavond was verder gevuld met o.a. jazz, modern klassiek, opera en Franse chansons. Gemeld wordt dat alle onderdelen erg goed van inhoud waren en dat het publiek in grote getalen aanwezig was. Over belangstelling hoefde men niet klagen.

Later op de avond begon in de gymzaal het leerlingenconcert, gevolgd door een optreden van het Dixielandorkestje van P. Verheyen uit Gestel. “Het was er oergezellig en iedereen was razend enthousiast (totdat de knokploeg er iedereen om 22.00 uur uitzette)”.

In de Paaseditie van het Kariljon uit 1988 rept Patrick Ooms in zijn stukje “dies of theaterdag” over een tweedaagse “belegering” van Beekvliet door wagens “die af en aan reden met spullen zoals frisdrankautomaten, ballonnen, slingers, netten, doeken en geluidsapparatuur”. Allemaal zaken die blijkbaar nodig waren om de leerlingen in 1988 te vermaken tijdens de jaarlijkse theaterdag! Er waren veel inschrijvingen voor verscheidene acts zoals: dans, muziek, cabaret, raps en goochelaars. Ofwel vertaald in actbenamingen als “Horowitz, Toon Hermans, Bananarama, 5-star, Black Flash, NOT en ene Burp! Dit jaar viel vooral één band op die in het “witte theater” zou optreden. De band met de naam “Jonge band z.k.m. Schaamhaar Bluesband” trok blijkbaar een groot publiek met een niet onverdienstelijk optreden.

Het viel Patrick op dat velen die dag verkleed en geschminkt rondliepen op Beekvliet. Volgens hem moest dit wel getuigen van de enorme inzet en gedrevenheid van de spelers, maar ook van het publiek. De danslessen van Jan-Pieter van Lieshout trokken veel toeschouwers. Samen met leerlinge Inge gaf hij een wervelende show weg. Speciale aandacht in zijn artikel, kreeg ook de dansvoorstelling met turnspecials onder leiding van mevrouw Van Ansem. “Radslag, salto’s en een piramide deden de gymzaal op haar grondvesten trillen”, aldus Patrick Ooms. En was je het allemaal een beetje beu, dan kon je rustig genieten van een stukje swingmuziek in Café Chantal, waar broodjes worst en kroket gretig aftrek vonden.

Illustratie getekend door Willem R. van Rossem in 1987.

De Muziekavond

Het gros van de Beekvlieters bespeelt een muziekinstrument. En hun muzikaliteit maar ook hun gedrevenheid demonstreren zij graag tijdens “dé muziekavond”! In de jaren 80 was de muziekavond een gezellig “onder-ons-avondje” gevuld met hoofdzakelijk klassieke muziekuitsvoeringen. Zelf heb ik bijvoorbeeld op zo’n avond eens een uitvoering gegeven met een blokfluitensemble onder begeleiding van “onze muziekjuf uit Gestel” Margriet Leeuwenberg op de piano. Er waren altijd diverse piano-uitvoeringen, waarbij het ene talent regelmatig het andere oversteeg.

In het Kariljon van begin 2006 schrijft Lieke Daniëls een paginagroot artikel over de jaarlijkse muziekavond die toen op 19 én 20 januari gehouden werd. Blijkbaar is een muziekcommissie geruime tijd vooraf al bezig geweest met de planning en invulling van het evenement. Lieke vond de avond dat jaar “helemaal geslaagd” en volgens haar

moet je er echt heen als je eenmaal op Beekvliet zit. De muziekkavond in 2006 onderscheidde zich van voorafgaande jaren door met name de presentatie. Was voorheen een programmaboekje dat voorgelezen werd de leidraad van de avond. Nu voerde een viertal leerlingen acts op tijdens het presenteren van de avond en hadden de gebruikelijke grijze schotten plaatsgemaakt voor mooie zwarte doeken als decor. Er stonden nu ook heuse beatboxers op het podium.

Wat de schrijfster van dit artikel vooral aansprak, was een sketch van drie jongens net voor de pauze. Ze speelden een paar mensen zittend op een bankje na, die de hele tijd uitkeken naar het moment dat ze hun benen even anders neer konden zetten. Dit bleek een leuke aankondiging van de pauze te zijn. De ultieme verrassingsact was toch wel dat er iedere avond een docent voor het blok werd gezet om ter plekke de act na de pauze aan te kondigen. Uiteindelijk bleken de twee muziekkavonden in januari 2006 zeer geslaagd!

Klassencompetitie

En dan had je ook nog de zogenaamde “klassencompetitie” waarbij de klassen het tegen elkaar opnamen door middel van artistieke presentaties. Toneelstukjes voerden de boventoon tijdens deze competities, maar ook het playbacken van bekende popsongs was favoriet. Om de concurrentie eerlijk te houden, had de onderbouw een eigen competitie apart van de bovenbouw. Maar bij beide had een onafhankelijke jury, hoofdzakelijk bestaande uit een aantal docenten, de zware taak om één van de klassen als winnaar uit te roepen. De creativiteit van de toneelstukjes was zeer divers, het niveau ook: van serieus tot balorigheid. Desalniettemin was zo'n klassencompetitie een leuke gelegenheid om op een creatieve en artistieke manier je klasgenoten beter te leren kennen.

Muziek in de huiskamer

Muzikaliteit onder Beekvlieters uitte zich niet alleen in het bespelen van een muziekinstrument of zang. Nee, een ieder die langs “de huiskamer” liep of daarin vertoefde kan

Afbeelding uit het Kariljon nr. 3 jaargang 1983-1984, illustrator onbekend.

het niet ontgaan zijn hoe overdadig Beekvlieters van muziek houden! In het Kariljon, nummer 2 uit 1983 wordt gemeld dat de muzikale voorkeur van Ferry Maat, Nederlands bekendste DJ uit die tijd, de huiskamer in z'n greep hield. Een aantal leerlingen had graag wat meer variatie gezien in het muziekaanbod. Maar de bevolking van de huiskamer, bestaande uit vierde, vijfde en zesde klassers, prefereerde echter voornamelijk punk, hardrock of disco. De typische jaren '80 muziek. En dan natuurlijk zo hard mogelijk!

Toneel

Naast muziek speelt toneel een steeds grotere rol binnen het culturele aanbod op Beekvliet. Al in de brugklas krijgt de huidige Beekvlietgeneratie namelijk de kans om toneel te spelen. Voor de acteurs en actrices in spe bestaat de mogelijkheid om mee te doen aan het "brugklastoneel". Vanaf oktober 2006 zijn bijvoorbeeld 16 leerlingen o.l.v. Anita van Esch aan het oefenen geslagen met aanvankelijk spellen om uiteindelijk in juni twee succesvolle voorstellingen van het drama "Oedipus" op de planken neer te zetten.

Scène uit het Beekvliet-toneelstuk "King Arthur" uit 2007.

De laatste jaren is het op Beekvliet traditie dat er aan het einde van het schooljaar een toneelstuk wordt opgevoerd door leerlingen onder leiding van een heuse regisseuse, Sofie van der Vleuten. Het stuk wordt professioneel aangepakt van audities tot de laatste voorstelling. Dit gold zeker voor de voorstellingen van het toneelstuk “King Arthur” dat in april van dit jaar werden opgevoerd in Den Durpsherd te Berlicum. De voorstellingen getuigden van getalenteerde toneelspelers in de dop. Het meedoen aan schooltoneel is niet alleen educatief. Altijd wordt er weer heel veel lol met elkaar beleefd!

Culturele dag voor oud-Beekvlieters

Misschien zijn er bij u inmiddels ook plezierige herinneringen aan toneel- of muziekoptredens op Beekvliet op komen borrelen? Of zijn uw culturele ambities misschien weer een beetje gaan kriebelen? Dan biedt de reünistenvereniging NMI u in april volgend jaar de kans om tijdens een “culturele dag” uw talenten opnieuw te ontdekken. De reünistenvereniging is nog volop bezig met het organiseren van deze dag. Hopelijk gaat het culturele bloed ook bij u kruipen en wordt er wederom veel lol met elkaar beleefd!

Mirjan Boot – de Werd (1988)

Met dank aan Patrick Ooms (1989) en Lieke Daniëls (mede-voorzitster Kariljon in 2006).

A la recherche de la couleur locale

Op de site van Jan van Bakel, een oud-leerling uit de jaren veertig, de latere hoogleraar taalkunde aan de universiteit van Nijmegen, trof ik een fraai stukje aan over een bezoek dat hij na vele jaren bracht aan het Beekvliet uit zijn studiejaren. Een impressie van verval en vergankelijkheid....

Vandaag (29 november 1987), na 41 jaar, ben ik teruggeweest op het grondgebied van Beekvliet. Met J. ben ik naar moeder geweest en al op de heenreis stelde ik voor om, als we terug zouden rijden, via Schijndel en St-Michiëlsgestel te gaan. Om nog eens Beekvliet terug te kunnen zien. Via Gemonde naderden we het oude dorp uit de jaren veertig. Het eerste punt wat ik herkende was de oude toren, die nu veel dichterbij de dorpskern stond dan in mijn geheugen. Ook de afstand tot Beekvliet zou later veel kleiner blijken te zijn dan vroeger. Toen we bij de toren waren vroeg ik J. verder in de richting van de parochiekerk te rijden. Ik herinnerde me dat daar, achter die parochiekerk, het kerkhof was, waar in het vroege voorjaar van 1945 zoveel Canadese en Engelse soldaten begraven werden, hun lijf gehuld in dofgrijze dekens. En dan het open veld met koren en bieten tussen dat kerkhof en het verder gelegen Beekvliet. Rechtsafslaande zouden we dus op de plaatst der herinnering kunnen aankomen. De wegen en weggetjes die we volgden lagen echter niet in het open veld. Alles was bebouwd. Grofweg was het hele verleden ondergemetseld met burgerhuizen en tuintjes, parkeerplaatsen met auto's erop, verkeerspaaltjes en trottoirs. Wel was op zeker ogenblik het torentje van het hoofgebouw te zien. Zeer verouderd stak zo plotseling het verleden weer in mijn ogen, een schrille dissonant met zijn hele omgeving, vereenzaamd overgebleven, en helemaal niet meer de zelfverzekerde vesting van het bisdom, schoon en rustig in een open land, temidden waarvan het geen rechtvaardiging behoefde. Ook toen moesten we toch nog zoeken naar de juiste weg. Maar ik vergiste mij niet. We reden vanaf de Schijndelseweg linksafslaande het oude oprijlaantje in. Het was nu een weg met huizen links en rechts. Vroeger waren die er niet of nauwelijks. De huizen dicht in de buurt van het seminarie waren voor mij altijd resten van het gewone leven, ergens thuis tussen gewone mensen, mensen die niet zich voorbereidden op iets groots later, maar die leefden, werkten, aten, sliepen, fietsten, speelden, riepen tegen elkaar langs het zandpad, vrij, zonder bestemming, zonder lot, zonder surveillanten. We zagen niet veel mensen als we met de wandeling langs die stille huizen aan die zandwegen liepen, en daardoor te meer, want te onduidelijker, waren het symbolen van de rustige vanzelfsprekendheid die wij verlaten hadden, geroepen naar iets groots dat wij zelf niet begrepen.

De weg kronkelde vreemder dan ik vermoedde dat hij zou doen. Ik dacht nog dat we toch verkeerd reden, maar het hoofgebouw met het torentje draaide bij en we reden

er langsheen in een geleidelijke bocht naar links. Het was het oude zandpad dat in de richting liep van de weg naar Den Dungen. Beekvlietstraat heette het nu, zoals we later zouden zien.

We stopten tegenover de zijkant van het hoofdgebouw. Een onooglijk hek stond open. We liepen erdoor. Ik voorop en J. erachter, toen ze haar auto had afgesloten. De muren waren de muren nog, zij het dan ook gescheurd en verzakt boven de raamkozijnen. Maar verder was alles ingestort wat er vroeger geweest was. Natuurlijk figuurlijk maar ook in letterlijke zin. Niets van alle gebouwen die het complex hadden gevormd samen met het hoofdgebouw stond nog overeind. Er was een klein laag bouwsel opgetrokken tegen de achtergevel van het hoofdgebouw aan, met het opschrift "Indische Winkel" of iets van die strekking. In de achtergevel, naast de hoge glas-in-loodramen ter hoogte van de centrale ingang met trappenhal, was de wonde, die was achtergelaten door de oude doorgang naar achter toe, dichtgemetseld op alle drie verdiepingen. Zo was de markering gegeven van alles wat verdwenen was. En het terrein droeg nog zwaardere sporen van verderf en ondergang. Waar de prachtige rij klaslokalen van de tweede vleugel was geweest was de grond één moeras. Ik wilde gaan staan op de plaats waar ik vroeger aan de raamzijde mijn bank had in de studiezaal toen ik in '45-'46 op de zesde klas zat. Maar ik kon die plaats niet bereiken of ik had door water moeten waden. Hoe kan alles zo feilloos die symbolische vormen aannemen die het draagt. Ongrijpbaar, onbereikbaar, vergaan, verdwenen, verderf, verwording, moeras.

De grote laan met kastanjes stond er nog maar niet meer de kapel, niet meer de kleine cour, niet meer de grote cour. Alles moeras. En intussen de bebouwing van het dorp zo dicht genaderd tot hier, tot aan de grenzen van wat eens dat symbool van roomse zuiverheid was geweest. Stonden die huizen al niet op het terrein van de vroegere voetbalvelden? En was ook de moestuin al niet bebouwd? Wel was er nog de begroeiing van de oude hortus, dat prachtige bosschage met zingende nachtegalen, waar wij op zomeravonden studeerden. Maar nu zichzelf overgroeid. Wild uit hun voegen gewassen bomen, met niets meer van de prilheid en jeugd van toen. En alles zompig en slijkerig.

J. stond meer mij aan te zien dan de ontredde van het goed. Wat zij zag was een oud gebouw, herkenbaar nog als opgericht in zelfbewustzijn en optimisme ergens aan het begin van deze eeuw, maar vervallen en bewoond door Indische mensen. En verder rotzooi. En een man die na ruim veertig jaar terugkeert, zijn jeugd, zijn verleden en zichzelf zoekt. En dreigt ten onder te gaan als niets van dat alles nog blijkt te bestaan.

Nijmeegse studentenjaren

Domweg gelukkig was ik in de Annastraat,
één hoog achter op nummer zeventien,
waar een huisgenoot boven mij 's ochtends vroeg
stampvoetend theologische traktaten kraakte,

terwijl die naast mij, na een lange nacht vol drank
en sigaretten, pas rond het middaguur ontwaakte,
om jaren later toch nog glansrijk te promoveren
op het denken over de liefde bij Thomas van Aquino;

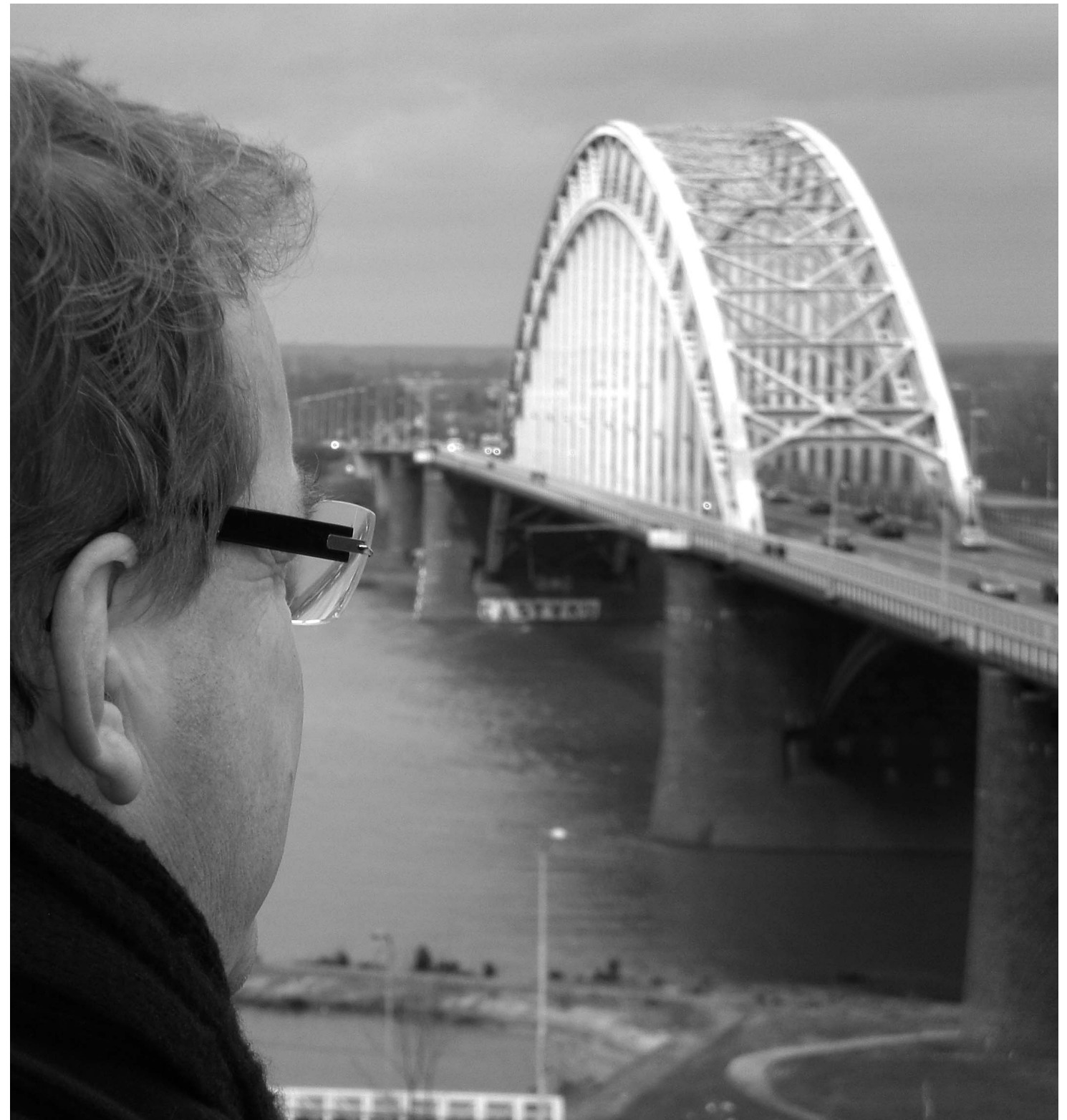
en ik op hetzelfde tijdstip met een bevriende filosoof,
wiens geest ontregeld was door Wittgenstein's Tractatus,
mijn dagelijkse promenade langs de Waalkade maakte,

waar wij samen, met gepast ontzag, over het water
opkeken naar de brug, vanwaar Nescio's Japi
op een mooie zomerochtend zijn fatale afstap waagde.

Leo Mesman (1967)

www.boterkaasenverzen.web-log.nl/

Leo Mesman met de blik gericht op de Waalbrug in Nijmegen

TWEELUIK hersteld

In de vorige uitgave stonden interviews met Piet Bakermans en met Jac Bakkers, collega-surveillanten op Beekvliet in de jaren zestig. De weergave van dat laatste gesprek bevatte helaas een aantal storende fouten, omdat door een vervelend misverstand niet de gecorrigeerde versie werd gepubliceerd. Zowel Jac Bakkers zelf als een attente lezer, Jan Peijnenburg, emeritus-archivaris van het bisdom Den Bosch, wezen me hierop vlak na de publicatie. Jac Bakkers was zo vriendelijk om het hele interview van verbeteringen en aanvullingen te voorzien en ook de opmerkingen van Jan Peijnenburg zijn verwerkt. Wat betreft het interview met Piet Bakermans: Jan Peijnenburg wees erop dat de door Piet genoemde klasgenoten Jos Biemans, Harry Verhoeven, Jan van Noorwegen en Frans de Kort, Toon Hendriks, Hein Tops, Wim van Sleuwen, Leo Jansen, Koos de Bekker, Louis de Bont, Inno Ponsioen inderdaad van cours 1961 zijn, maar Tiny Muskens juist niet, omdat die pas in 1962 is gewijd. Tiny kwam wel samen met hen in 1949 op Beekvliet, maar doubleerde het eerste jaar. Jac Bakkers is van cours 1959. Ik wil beide heren danken voor deze “historische rectificaties”.

Hieronder volgt het integrale en herziene interview met Jac Bakkers. Alles wat maar enigszins veranderd is, staat gecursiveerd.

Wanneer en hoe ben je op Beekvliet terechtgekomen?

Dat was een paar jaar na de oorlog, in 1947. Zoals bij zo veel jongens in die tijd kwam dat door een enthousiaste en populaire kapelaan en het feit dat je misdienaar was. Deze kapelaan – lid van de rijke familie van *Hoeckel* uit Den Bosch – ondernam van alles met zijn misdienaars; we mochten rond Sinterklaas in een winkel op zijn kosten speelgoed uitzoeken en we werden voortdurend getrakteerd. Omdat mijn ouders niet zo bemiddeld waren, kwam Beekvliet – dat als een dure kostschool bekend stond – niet als eerste optie in aanmerking. We oriënteerden ons op het seminarie van de Witte Paters in Sterksel en op dat van de Norbertijnen in Heeswijk als goedkopere alternatieven. *Uiteindelijk is het toch Beekvliet geworden op sterk aandringen van diezelfde kapelaan van Hoeckel. Hij is later directeur geworden van het Diocesaan Bouwbureau in Den Bosch. Overigens, toen mijn vader in 1953 om het leven kwam, doordat hij door een auto werd aangereden, heeft deze zelfde kapelaan ervoor gezorgd dat mijn studie op het Groot Seminarie in Haaren door een samenwonende broer en zus uit Herpt (bij Heusden) werd betaald.*

Jac Bakkers nu

Hoe kijk je op je Beekvliettijd terug? Wat zijn je aangenaamste of minder positieve Herinneringen?

Het eerste jaar was voor mij emotioneel heel moeilijk, omdat ik erg veel last van heimwee had. Niemand van de “heren” had daar begrip of oog voor. Je mocht het ook absoluut niet laten merken. Ik herinner me dat als ik in de besloten ruimte van het toilet weer eens veel verdriet had gehad, een surveillant zei: “ Zo, heb je weer zitten janken, jongen?” Daar werd dus nogal rigouzeus mee omgesprongen. Na een moeizaam eerste jaar (niet wat de studie betreft), *zei ik tot ieders stomme verbazing in augustus 1948, dat ik niet terug wilde. Ik heb toen toelatingsexamen gedaan voor de HBS in Waalwijk (mijn geboorteplaats), maar omdat ik daarvoor zakte, ben ik toch maar weer teruggegaan naar Beekvliet.* Dat was wel vier dagen nadat het schooljaar al weer gestart was. De geestelijk directeur Gerard Witlox (afkomstig ook uit Waalwijk) kwam mij persoonlijk ophalen.

Daarna is het verder prima gegaan op Beekvliet: een mooie tijd zonder al te veel nare toestanden. Een goed docentencorps. Ik kreeg les in Geschiedenis en Duits van Harry Schouten, die ik als docent zeer bewonderde. Piet Verra gaf Latijn; Max Terwindt Nederlands; zijn opvolger Joop Poulssen was een verademing om dat hij ons liet kennismaken met de moderne Nederlandse literatuur. We kregen Grieks van Jan van Dijk, die later Benedictijn in Egmond is geworden. Willy Knippenberg gaf Latijn. En zo herinner ik me er nog veel meer: Bert Bertens, Jan van Alphen, en niet te vergeten Jan van Miert en Frans Geboers etc. etc.

Zijn er nog bijzondere belevenissen die je je herinnert?

Het was wel fijn als je een beetje aan het regime op de cour kon ontsnappen. *Na de laatste avondstudie gingen Louis van Ierland en ik naar de kamer van classicus Bertje Bertens, waar wij o.a. het Forum Romanum uitvergroot tekenden en ondertussen ook mochten roken. Die tekening heeft nog heel lang op Beekvliet gehangen.* Bij Frans Geboers heb ik voor het eerst televisie gezien: de kroning van koningin Elisabeth in 1953.

De meisjes werden op een veilige afstand gehouden. Er waren er velen, die de zusters hielpen in de keuken en bij al het huishoudelijke werk. Als wij vrij hadden, moesten zij verdwijnen in allerlei duistere ruimtes (onder de trap of in de kelder). Als er jongens waren die toch kans zagen om een oogje op een van de meisjes te krijgen of, nog erger, verliefd te raken, dan werden ze dikwijls van school verwijderd. We hebben daar als cursussen op onze jaarlijkse reünie regelmatig over gesproken. Zo was er ook een clubje dat zich “adnaten” noemde vanuit het motto “terug naar de natuur”

van Rousseau. Wat ze precies deden, weet ik niet, maar er zat een duister randje aan, want in die tijd zijn een surveillant en een student plotseling verdwenen.

De surveillanten letten streng op je gedrag en grepen drastisch in als het “fout” ging. Een onvoldoende voor gedrag betekende dat je moest “herstellen”: dat betekende dat je niet mocht roken en dat je op de cour moest blijven en dus niet kon sporten. In 1953 heb ik Staatsexamen gedaan, waarvoor ik tot ieders verbazing zakte. Ik vond het niet zo’n ramp, omdat ik toch naar het Groot Seminarie ging.

Een hoe kwam je weer terug op Beekvliet als surveillant?

In 1959 ben ik priester gewijd en werd ik benoemd tot kapelaan in een nieuwbouwwijk in Boxtel (parochie Maria Regina), bij pastoor H. de Beer. In 1961 werd ik tijdens het Carnaval door Jan van Laarhoven, die toen regent op Beekvliet was, bij bisschop Bekkers voorgedragen als surveillant (als opvolger van Gerrit van de Camp). De pastoor en ik hebben ons daar flink tegen verzet: ik maakte het goed in Boxtel en zo’n korte eerste kapelaanperiode was niet goed. Mgr. Bekkers was daar zeer gevoelig voor. Op een bepaald moment mocht ik zelf mijn benoemingsbrief, die binnenkwam, kapot scheuren. Vlak na Pasen belde de regent mij op, of ik al iets gehoord had, en ik zei “neen”. Zijn antwoord was kort en krachtig: “Reken er maar op dat morgen de benoemingsbrief in de bus ligt en dat je volgende week (want toen eindigde de Paasvakantie) moet beginnen.”

Na een wat aarzelend begin heb ik die surveillantperiode als prima ervaren. Eerst surveillant op de Kleine Cour (samen met Jan Stevens); daarna toen Harry van Doorn vertrok, samen met Piet Rijken surveillant op de Grote Cour; Piet Rijken werd opgevolgd door Piet Bakermans. We stonden onder leiding van Toon van Eyndhoven, de hoofdprefect. Toon van Abeelen, Wim Kalb, Frans Coolen zijn in die tijd ook surveillant geweest. Er werden veel activiteiten georganiseerd voor “de jongens”. Allerlei foto’s daarvan heb ik onlangs nog afgestaan aan de reünistenvereniging. Ik herinner me een poppenspel, waaraan Clemens van den Boogaard en jij hebben meegewerkt: teksten, poppen, decors allemaal in eigen beheer gemaakt. Op de Grote Cour heb ik een paar toneelstukken geregisseerd: o.a. “De Dijk breekt” en ieder jaar de Julius Caesar-uitvoering op de Idus van maart.

Je had dus geen zwaar leven als surveillant?

Voor mij was het een tijd met veel gezelligheid. Vooral bij feesten werden wij als “heren” culinair goed verzorgd. Veel avonden werden drinkend doorgebracht: bij elkaar op de kamer, maar ook bij andere “heren”: ik denk bv. aan de avonden bij Fons van Pelt en Hein Bogers.

Maar naast het surveilleren moest je als surveillant ook les geven. Godsdienst en bijbel vanzelfsprekend, maar minder vanzelfsprekend was, dat ik moest kiezen tussen Duits of

Engels. Ik heb toen Duits gekozen en ik moest dat vak geven in klas 3 en in klas 5 en 6 (aan degenen die geen eindexamen deden). Ik ben daarvoor klaargestoomd door Harry Schouten; ik was de leerlingen met mijn kennis van het Duits zo'n 6 lessen voor. Onder de grote vakantie ging ik een pastoor vervangen in Duisburg-Hamborn om me de Duitse taal wat beter eigen te maken en om me wat te verdiepen in de Duitse literatuur. Ja, zo ging dat toen.

Veranderde er niet veel door de komst van lekenleraren?

Dat viel wel mee. Frans Brouns en Jan Lurinks bv. waren oud-leerlingen; zij kwamen dus uit dezelfde cultuur.

De omgang met de studenten werd soepeler. Het werd allemaal wat gemakkelijker, minder streng, er werd meer door de vingers gezien (roken op de w.c.'s, roken in de struiken langs de sportvelden). Piet Bakermans en ik waren geen "streng" surveillanten, maar mogelijk denken oud-leerlingen daar anders over.

Maar in deze waren er ook duidelijke verschillen tussen de surveillanten; sommige waren erg gespist op "bijzondere relaties" tussen jongens. Ik herinner me, dat op mijn slaapkamer bij de kleine slaapzaal en op die bij de grote slaapzaal allerlei slimme toestanden (luikjes, spiegels) waren aangebracht, waardoor je de gehele slaapzaal kon overzien: je kon dan bv. zien of iemand boven zijn chambrette uitkwam, want er gebeurden natuurlijk allerlei "ongeoorloofde"(!) dingen.

Hoe lang ben je op Beekvliet geweest?

Tot juli 1967. Mij was verteld, dat mijn functie op Beekvliet maar 6 jaar zou duren. En daar heeft de bisschop zich aan gehouden. In 1966 werd mij door vicaris Johan van Laarhoven gevraagd of ik samen met kapelaan Wim van Kessel (Nijmegen) een nieuwe parochie wilde opzetten in de nieuwbouwwijk Dukenburg te Nijmegen. Ik ben een tijdje op en neer gegaan van Beekvliet naar Dukenburg en omgekeerd. In juli 1967 ben ik vertrokken van Beekvliet naar Nijmegen. Met Pinksteren is daar toen de boerderij-noodkerk in gebruik genomen en muzikaal zijn de vieringen in die noodkerk nog een tijd opgeluisterd door oud-Beekvlietenaren die in Nijmegen studeerden (Hubert Hendriks, Martien van Woerkum, Johan Verwiël, jij etc.).

Jac Bakkers als surveillant

En hoe is het je daarna vergaan?

Dukenburg is een fijne periode in mijn leven geweest. In Dukenburg heb ik Inge leren kennen, met wie ik in 1976 in de kerk van Dukenburg getrouwd ben, en dat betekende dat ik het ambt vaarwel moest zeggen. Inge had uit een eerder huwelijk een zoon en een geadopteerde Koreaanse dochter; dus ik was meteen ook vader van twee kinderen. We zijn in Arnhem gaan wonen. Ik ben een jaar godsdienstleraar geweest op een scholengemeenschap in Bemmelen. Toen stond er in de Volkskrant een vacature voor kerkelijk opbouwwerk in de regionale dienstverlening van het bisdom Utrecht (voor de vijf dekenaten van Oost-Gelderland): de Pastorale Werkgroep Oost-Gelderland (PWOG). Ik heb op die functie gesolliciteerd en ik ben aangenomen, mede dankzij Bert de Loo, de godsdienstsocioloog van de theologische faculteit te Nijmegen, die ik had leren kennen via de theologie-studenten die in Dukenburg stage liepen. Hij heeft het ook voor elkaar gekregen, dat ik de tweejarige voortgezette opleiding opbouwwerk mocht volgen aan de Hogeschool te Nijmegen en dat ik daarna mijn doctoraal theologie kon halen aan de universiteit te Nijmegen. In 1991 ben ik gaan werken in het dekenaat Elst, halftime als dekenaal opbouwwerker en halftime als pastoraal werker in vijf parochies van dat dekenaat. Bij de fusering van de dekenaten in het bisdom Utrecht ben ik dekenaal beleidsmedewerker geworden in het nieuwe dekenaat Arnhem (een samenvoeging van de dekenaten Arnhem, Elst, Culemborg en Wageningen). Dankzij het “liberale” beleid van de kardinalen Alfrink en Willebrands kon ik als ex-priester pastoraal werkzaam blijven. Na de bisschoppensynode in het begin van de jaren 80 zou dat niet meer mogelijk zijn geweest: gehuwde priesters mochten geen benoeming meer krijgen in het parochiële pastoraat.

Je bent uiteindelijk toch weer op een plek terechtgekomen die bij je voorgeschiedenis past?

Ik heb een heel fijne tijd gehad in het werk dat ik in kerkelijk verband heb verricht. Ik vond het ook fijn om in een ander bisdom te werken, waar ik “frank en vrij” een nieuwe start kon maken. Aanvankelijk kreeg ik van de vicaris –generaal te horen, dat mijn benoeming voor een jaar zou zijn; *hij wilde* een voorbehoud maken omdat er mogelijk priesters waren die – in dat niet zo progressieve deel van het bisdom – problemen zouden hebben met mijn achtergrond. Dat is ontzettend meegevallen, zodat mijn benoeming definitief werd. *In 1999 is mijn pensioenperiode ingegaan. Ik ben nu 72 jaar; Inge en ik zijn kerngezond, de kinderen maken het goed en ik heb drie kleinkinderen. Wat wil je nog meer!*

Peter van Overbruggen (1967)

Verslag jaarvergadering NMI 5 juni 2007

Het verslag van de jaarvergadering van 13 juni 2006 werd ongewijzigd vastgesteld. Financieel leverde het jaar 2006-2007 een batig saldo op van € 1600,00. Dit positieve bedrag werd grotendeels bereikt door het in eigen beheer op Beekvliet drukken van Tempora Nostra (dit scheelt per nummer ongeveer € 300,00 aan drukkosten). Lia Huijberts en Sjef Smolders zijn door het bestuur kandidaat gesteld en worden door de Jaarvergadering gekozen als bestuurslid.

De Archiefcommissie is het afgelopen jaar 8 keer bijeen geweest. Van de laatste 30 jaar – de tijd van het “nieuwe Beekvliet” – hebben we een vrij compleet overzicht kunnen maken van leerlingenlijsten, klassenfoto's, schoolgidsen, Beekvliet Bulletins, Kariljons, etc. Van de periode daarvoor hebben we ook redelijk wat materiaal, maar niet voldoende om een overzicht per jaar te geven. De grootste klus van het afgelopen jaar was het per jaar en per activiteit sorteren en archiveren van circa 4400 Beekvlietfoto's. Aan digitaliseren van de foto's zijn we nog niet toegekomen. Als je nog spullen hebt liggen van jouw Beekvliettijd, die je kwijt wilt: wij houden ons van harte aanbevolen

Als activiteit voor volgend jaar is in april een culturele dag gepland.

Het ledental van de Reünistenvereniging bedraagt momenteel 562. Gaan we op naar de 1000 leden? Zijn jouw vrienden al lid van NMI? Als elk lid een persoon aanmeldt, halen we de 1000 leden gemakkelijk. Zorg jij daarvoor?

Kees Quinten (1967)

k.quinten@gymnasiumbeekvliet.nl

Personalia

Geboren

Op 20 maart is geboren Julian, zoon van Sander Smit (1998) en Suzanne de Munnik.

Op 25 maart is geboren Emilie, dochter van Johanneke Ausems (1995) en René Spriensma.

Op 19 april is geboren Pepijn Jan Rudolf, zoon van Marieke van Rijnsoever (1993) en Diego von Geldern, kleinzoon van Jan van Rijnsoever, oud-conrector van Gymnasium Beekvliet.

Overleden

Op 17 april is op 27-jarige leeftijd in Amsterdam overleden Arjen van Geijn, oorspronkelijk afkomstig uit Sint Michielsgestel.

Getrouwd

Op 30 maart zijn Erica Meulenhof (1998) en Joris Jansen (1999) getrouwd.

Op 8 juni zijn Christel van Berlo en Joris van der Cammen getrouwd. Joris werkt op Gymnasium Beekvliet als docent lichamelijke opvoeding.

Afgestudeerd

Robin van Rijnsoever (2000) is afgestudeerd in de fysische geografie, specialisatie bodem en water, aan de faculteit aardwetenschappen van de Rijksuniversiteit te Utrecht.

Florus van Meijl (2001) is afgestudeerd in de Algemene Economie en Bedrijfs-economie aan de Universiteit van Tilburg.

Saskia Scheffers (2001) is op 20 juni cum laude afgestudeerd aan de TU in Eindhoven aan de faculteit TM in de Technische Bedrijfskunde.

Aan de Technische Universiteit in Eindhoven zijn in het kalenderjaar 2006 geslaagd: Voor het Bachelordiploma: Floris van den Biggelaar (2000), Bouwkunde; Gert Kwekkeboom (2002), Bouwkunde; Koen Kuiper (2002), Technische Natuurkunde; Karin Smolders (2002), Technische Innovatiewetenschap; Robbert van Herpen (2002), Elektrotechniek; Tom van Rijsewijk (2002), Technische Bedrijfskunde.

Voor het Ingenieursdiploma: Mark Palte (1998), Technische Bedrijfskunde; Tim van Heesch (1999), Technische Bedrijfskunde; Pim Pullens (1997), Biomedische Technologie

Voor het Masterdiploma: Ferry van der Linde (2000), Biomedical Engineering;
Wouter Huberts (1998), Medical Engineering

Lindsey Goossens (2002) is summa cum laude afgestudeerd aan University College Roosevelt Academy van de Universiteit Utrecht in Politics/International Relations, Economics and Anthropology. Zij gaat met een Huygens Talentenbeurs een éénjarige masteropleiding volgen aan het prestigieuze Institute of Development Studies van de University of Sussex.

Jubileum

Yvonne Lommen is 12,5 jaar verbonden aan Gymnasium Beekvliet. Zij is docente Frans en afdelingsleider van de brugklas.

Op 17 juni vierde emeritus pastoor de Beer van de vroegere Maria Reginaparochie in Boxtel zijn 65-jarige priesterfeest.

Afscheid

Aan het einde van het schooljaar namen Henk Wijnen (biologie, gaat na 23 jaar Beekvliet met FPU), Mieke Tak (klassieke talen, na 20 jaar) en Anke Nieuwe Weme Klassieke talen (na 7 jaar) afscheid van Gymnasium Beekvliet.

Rector Jan Verbruggen vertrekt na 5 jaar om rector te worden van het Zwijsen College te Veghel.

Prijs

Medi Goossens, Beike Looyse, Pim van der Aa en Luuk Kapteijns (klas 5) werden Nederlands kampioen schoolbadminton in de categorie recreatief tijdens Mission Olympic in Amsterdam.

Bas van Genabeek (klas 5) is derde geworden bij de Nationale Scheikunde Olympiade.

Merel Lefferts, Rutger Bakker en Thijs van Erdewijk hebben de zilveren medaille gewonnen in de finale van de European Union Science Olympiad, een wedstrijd van natuurwetenschappen voor middelbare scholieren in Potsdam in Duitsland.

Marc van Grinsven en Bart van der Aar (klas 6) hebben met hun profielwerkstuk “Het dynamische zadel” de eerste prijs gehaald in de categorie “Technisch Ontwerpen” van de TU in Delft.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen in de vorm van schone kopij, liefst in Word kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in december 2007. De kopij daarvoor dient voor 31 oktober 2007 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Kees Quinten (1967), Jan Lurinks (1952), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Marc Kapteijns (1973), Max van der Put (1986), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter) en Mirjan Boot – de Werd (1988).

Redactieadres:

Tempora Nostra, p/a Tjeu van Ras, Kerkakkers 9, 5411 TN Zeeland.

e-mail: tjeuvanras@hetnet.nl

Opmaak/vormgeving: Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid, Ruwenbergstraat 12a Sint-Michielsgestel

Oplage: 750

Antwoordcoupon

- Ik ben verhuisd naar onderstaand adres:
- Ik wil lid worden en machtig Nunc Meminisse Iuvat:

Machtiging

Ondergetekende verleent hierbij tot wederopzegging machtiging aan:
Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat om per jaar een bedrag van
€12,50 af te schrijven van Bankrekening: _____ of
Postrekening: _____ ten name van:

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Telefoon: _____ Examenjaar: _____

Studierichting: _____ Beroep: _____

Wegens contributie NMI

Datum

Plaats

Handtekening

Opsturen naar: Penningmeester Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA Sint-Michielsgestel